

Evangeličanski LIST

Mesečnik Evangeličanske Cerkve AV v Republiki Sloveniji

Letnik LIV, številka 5

Maj 2025

ISSN 2670-5869

Uvodnik

Pri pisanju tokratnega uvodnika sem še precej pod vtisom nedavne poti v t. i. mestu prekmurskih izseljencev v Pensilvaniji. V tamkajšnje slovensko evangeličansko cerkev sv. Ivana ni več mogoče vstopiti, jo je pa kljub temu čudovito videti od blizu, občudovati njeno veličino in sijaj, ki so mu ga skozi vrsto let z vero dajali prekmurski izseljenci in njihovi potomci. Po njenem zaprtju in prodaji pred dvema letoma so se člani te cerkve pridružili drugi evangeličanski cerkvi, v kateri se sedaj tudi srečujejo, ohranjajo in krepijo vero ter medsebojne vezi. Udeležila sem se seveda tudi nedeljske Božje službe ob 9.30, kamor smo prispeli že eno uro prej. Čeprav se mi je sprva zdelo, da je to veliko prežgodaj, saj doma prihajamo v cerkev nekaj minut pred začetkom, sem hitro razumela to potezo. Prihajajo veliko prej, da se srečajo, poklepetajo, umirijo in se skupaj pripravijo na Božjo službo. Prav tako se po njej znova zberejo v tamkajšnji dvorani na kavi, čaju in pecivu, za kar vsako nedeljo poskrbi nekaj vernikov, vsakokrat drugi. Prav prijetno je bilo opazovati to harmonijo, nasmejane obraze, kramljanje in zadovoljstvo, da so skupaj s sočlovekom in Bogom, spoštujejo in posvečujejo Gospodov dan v ljubezni drug do drugega in do Gospoda, na čemer je temeljila tudi duhovnikova pridiga.

Za nami je že praznik Jezusovega vnebohoda in pred nami praznik Binkošti in to je tudi čas, ko častimo

velika Božja dela. Jezus se je štiri-deset dni po vstajenju, ko je svojim učencem govoril o Božjem kraljestvu, vrnil v nebesa, a še prej jim je dal zadnjo obljubo: »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas.« (Apd 1, 8) Čez deset dni se je zgodilo. Na prve Binkošti po Jezusovi smrti in vstajenju, ko so se verniki zbrali v Jeruzalemu, je nenadoma nastal šum, podoben silovitemu vetru, pojavili so se ognjeni jeziki, napolnjeni z Duhom, ki so začeli govoriti v različnih jezikih, kakor jim je Duh omogočal. Tako se je začelo njihovo poslanstvo in s tem rojstvo ali nastanek krščanske Cerkve. Po Svetem duhu Bog še vedno daje to poslanstvo, nas nagrajuje, da sprejemamo sadove Duha, ne mesa, o čemer je apostol Pavel govoril Galačanom: »Meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč med seboj nasprotujeta.« (5,17) Nasprotno pa je »sad Duha: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladavanje.« (22-23) S temi sadovi tudi raste-mo, kot posameznik in kot skupnost. Na praznik Binkošti letos praznujemo tudi dan Primoža Trubarja, našega velikega reformatorja, učitelja, začetnika slovenskega jezika in kulture. Prav na ta dan bo letos potekal še shod naše humanitarne organizacije Podpornica, tokrat v Bodoncih, kamor ste vsi prav lepo povabljeni, da vse to praznujemo skupaj.

Klaudija Sedar

Izpostavljene vsebine

Blagoslov prenovljene mrliške vežice v Puconcih, str. 7

Konfirmacija v Gornjih Petrovcih, str. 7

V Bethlehemu in okolici, str. 9

EVANGELIČANSKI LIST

Mesečnik Evangeličanske Cerkve
AV v Sloveniji

ISSN 2670-5869

Evangelikičanski list je vpisan v razvid medijev Ministrstva za kulturo RS pod zaporedno številko 2460.

Izdajatelj:

Evangelikičanska cerkev AV v RS;
Zavod Primoža Trubarja Murska Sobota

Glavna in odgovorna urednica:

Klaudija Sedar

Člana uredništva:

Leon Novak, Mitja Andrejek

Naslov uredništva:

Slovenska ulica 17, 9000 Murska Sobota

Elektronska pošta in telefon:

info@zpt.si, 041 403 672

TRR: IBAN SI56 6100 0001 5701 349

Jezikovni pregled:

Klaudija Sedar

Grafična priprava in tisk:

Tiskarna AIP Praprotnik,
Murska Sobota

Naklada:

1600 izvodov
Letna naročnina: 19 EUR

Risali - Binkošti

Na Binkoštni dan (praznik) se je zgodil velik čudež. Ob tem, kar se je takrat zgodilo na ta praznik v Jeruzalemu, zastane dih presenečenja vsakemu razumnemu. Beremo poročilo o tem v Apostolskih delih (2. pogl.), trudimo se vsak na svoj način pojasniti dogodek, bolje rečeno približati se mu, čeprav ostaja vse velika skrivnost do te mere, dokler za vsem tem ne vidimo Božjega delovanja. O tem so poročali že starozavezni preroki, o tem je Jezus jasno govoril učencem pred vnebohodom. Na kratko: o tem vemo samo toliko, kolikor se nam razodeva oz. je bilo napisano. Vse je nastalo nenadoma. Zaslísal se je mogočen šum z neba ... tako so postali Binkošti prvi in na svoj način zadnji krščanski dogodek, ravno na obhajani judovski praznik...

Deset dni je minilo od Kristusovega vnebohoda, nekaj stoletij od ekstatične Joelove prerokbe. Okrščeni boste, ne z vodo Janeza Krstnika, je povedal Jezus učencem, temveč po Svetem Duhu in pri preroku Joelu govori sam Bog, da pošlje v poslednjih dneh svojega Duha na vso ljudstvo, da bodo napolnjeni z Duhom. In se je zgodilo okoli tridesetega leta v Jeruzalemu. To je bil zagotovo poslednji dan. Bog je ravno v Jeruzalemu naredil najdragocenejše dejanje. Mesija – Jezus je dovršil svoje odrešilno delo in bil povzdignjen v višavo, apostolom je bilo dano prepričati ljudstvo o veličastnem Božjem dejanju, vršiti službo oznanjevanja.

Največkrat se ustavimo (po človeškem razmišljanju) ob pojasnjevanju razumevanja jezikov, veliko manj pa ostaja prikritost delovanja Božjega Duha, ki je odločilen in je vzbudil vero pri poslušalcih, jim je dal doumeti izpolnitev daljnosežnih Božjih načrtov.

Razlaga jezikov: Apostoli so bili na čudežni način obdarjeni z znanjem jezika. Govorimo o petnajstih jezikih (na praznik je prišlo iz toliko oddaljenih krajev, pokrajin, v vsakem so govorili svoj jezik,) ali pa so pridigali svojo rodno galilejščino (aramejščino), kjer je vsa ta kozmopolitanska množica čudežno naenkrat razumela jezik apostolov, specialno prevede-

no, besede brez prevajalca. Naj bo tako ali tako. Smisel celotnega dejanja (dogodka) je to, da so poslušalci nenadoma razumeli velike Božje reči. Oglasila se je njihova vest za svetost! Vest za krivice, ki so jih zgrešili tudi tisti pred njimi, ki niso bili odprti za Božjega duha. Le tedaj, ko se zavedaš krivde in jo želiš popraviti, tako je bilo rečeno po apostolih, postaneš svoboden za Duha, ki te nagovarja in se mu daš voditi. Krivda in odgovornost sta spoznanje rešitve, pot k veri, vera pa je pot k zveličanju. Poslušalcev pa ni bilo malo, slišali so (brez ozvočitve) to duhovno bistveno. Stari tedanji svet v duhovnem smislu je začel pokati po šivih.

Kritičnost: Kakšna je dediščina Binkoštnega čudežnega dogodka danes, kako izgleda krščanstvo? Cerkve se praznijo z obiskovalci, temu svoboda ni kriva, ne politična ali kaka druga demokracija, ker je zavladal drugačen duh, duh mamona, duh brez moralno etičnih načel, ko je vse naprodaj, zdaj dokler sem na oblasti,... ko prek vseh vrednostnih prioritet izstopata le moč in denar. Duh je izšel iz steklenice! Cerkev ni ustvarila te krize! Ona oznanja evangelij ljubezni! (Ker je misel tista, ki vse usmerja in vse vodi...) Tu zmagujejo tisti, ki znajo bolj spretno manipulirati z ljudmi. Ta njihova ideologija pa je brezidejna, demoralizirana, temu smo priča tudi v zdajšnjem času... Ta nepravilnost stanja brez vrednot, ker vrednot ljudje pač ne prepoznajo, se izravna vse samo s porabništvom in uživaštvom, v skrajnem primeru ostaja borba za existenco. *Nenehno poteka pranje možganov kot vzgoja za porabništvo...* Ko se izgublja morala in etika kot hrbtenica človeštva, čeprav se trdi za javnost, da je vse dobro, se tiho vrinja industrija korupcije, kar je duhovni zaton. Posledično to vpliva na vsakodnevno človekovo razmišljanje in odločanje, zato je egoizem prisoten, mori dušo. Nekje globoko moralno etični čutijo ta odpor do tega, vendar se jim zdi vse brezplodno. Izhod pa je, vendar dolgoročni, morda so potrebna stoletja (vendar, kaj je čas v Božjih očeh?).

Prihod Svetega Duha, ilustracija iz rokopisa *Les Très Riches Heures*, začetek 15. stoletja

Kaj znamo prebrati iz takega stanja? Valovanje Duha je čudovito, vendar je vse njegova volja, skratka zavlada je takšen duh suženjstva, mnogim neprepoznaven. Živimo v času, ki ne ceni lepote, temveč bolečino... Polasča se nas strah ozkosti, da ne bo za nami našemu mišljenju pritrdilnih, da tako nekako neopazno odhajamo iz zgodovine, da ne bo za mani več sledu naše vernosti ...? Da, jezik Binkoštnih apostolov nihče več ne razume. Ali prihaja čas vladavine suženjstva duha ali pa je že tu? Porabniška kultura nima meja Kaj naj storimo? Ko beremo na drugi strani to gotovost, to resnico, ki jo zaobjema Kristus, si prizadevamo s svojimi rituali, s svojimi teološkimi modrimi besedami podati ravno mi? Naj s stopnjevanjem verskih obredov (z molitvijo ali postom ali z visokimi teološkimi razumnimi pojmovanji) kaj več storimo kot so na ta praznik tako neuki učenci (apostoli) pripravili več tri tisoč k spremembi mišljenja, pokori in h krstu? Pogosto resnični svetniki in teologi so besede apostolov okusili v svojem izčrpanem duhu na svoji zapuščeni duši, tisti neprebojni izid, ki nas deli od Svetega, Večnega, Neminljivega. Kdo torej v našem ožjem ali širšem prostoru ob vseh filozofih, pisateljih, pesnikih, celo mistikih in umetnikih tu lahko kaj spre-

meni? Z Vzhoda prihaja k nam vse več nekrščanskih ideologij, ki ne poudarjajo duhovnost, temveč telesne vaje za sprostitev, to je eno, na drugi strani pa industrijski kapital (kapitalizem), ki vidi samo dobiček. Kaj in kako lahko poslušalci verniki čakajo v preusmeritvah svojega duhovnega razmišljanja s prižnice, kakšne ognjevite besede bi to morale biti duhovnika oznanjevalca Božje besede, da bi dojeli edino resnico, ki osvobaja, kar bi navdihnili človeka v globino, kot govori o tem Jezus v Janezovem evangeliju, da bi dosegel psihološko sprostitev in tisti transcendentni mir, ki v jasnih in mračnih dneh, v radosti in bolečini razkriva občutek resnične svobode duha in daje smisel življenju? Ali naj kristjani Binkoštev ostajamo pri tem in se predamo toku časa, ki se izgublja v vrtincu vseh teh dogodkov? Ap. Pavel: Pravičnost Božje sodbe je nad nami. *Vemo pa, da Bog v skladu z resnico izvaja svojo sodbo nad tistimi, ki počenjajo takšne stvari. On bo vsakemu povrnil po njegovih delih, in sicer z večnim življenjem tistim, ki vztrajajo v dobrih delih iščejo slavo, čast in nesmrtnost. (Rim 2. pogl.)*

Kajti tisti, ki so po mesu, mislijo na to, kar je meseno, tisti pa, ki so po Duhu, mislijo na to, kar je duhovno. Toda meseno mišljenje je smrt, duhovno mišljenje pa življenje in mir. (Misel: Duh ni nekaj, kar bi bilo mogoče določiti, opazovati in dokončno opredeliti ... ker je svoboden.)

Izhodišče: Kako naprej? Vedno niti ne vemo kako moliti, prositi, govori ap. Pavel, pomembno je, *da se damo voditi Božjemu Duhu, ker smo tako Božji sinovi (Rim 8, 14)* On je ta, veliki mogočni Duh, ki ni iz nas, torej ustvarjen v nas, Duh, ki na svoj svobodni način prihaja k nam, nam na pomoč v naši stiski, nevednosti, v našem iskanju. Upamo torej! To pomeni poskusiti končno mimo svoje ozkosti, obremenjenosti in omejenosti vstopiti v ta višji svet duhovnosti. Vstopiti mimo svojega razmišljanja in dožemanja teh nebeških, mimo vseh svojih nečimrnih argumentov, ki bi bili jasni nad soncem pravičnosti in Svetega. Mimo svojega razuma. Tam sicer za zdaj za nas v nevidnosti, ničnosti, vendar veličastnega, se brez teme, samote in notranjega trpljenja *damo voditi k svobodni ne iz*

duha suženjstva, da bi zapadli v strah, ampak prerojeni v duha posinovljenja. (Rim 8, 15) On, Duh, pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci, v katerem kličemo »Abba«, Oče. Kako čudovita beseda in poslanstvo Svetega Duha, ki osvobaja od duha suženjstva, od vsakega strahu. Kako dovršeno je vso to delo, ta religija svobode in ljubezni, da je ta zadnja avtoriteta naš Oče. Prav ta aramejska beseda Abba! (Oče) izraža to čutnost edinstvenost Boga s človekom, kot oče in sin, starševska vez in čutnost, kar ohranja najskrivnostnejšo bližino in spet skrivnost: najzaupnejše. Je enostavno podoba najjasnejše človekove svobode in slave biti sprejet pri Očetu kot otrok tega večnega neizrekljivega, katere bi drugače noben otrok ne imel za potrebo in tako tukaj in podobno veličastvo Božje slave, ki se svobodno približuje človeku k smrtnemu stvarjenju, trpečemu, a hkrati išče betlehemiški mir in radost. Tako je tu vse: Emanuel (Bog z nami) kot betlehemska ponižanje in radost, sledi križ, grob in smrt, skrivnost vstajenja brez prič, torej odrešilno delo, vnebohod, slava in veličastvo in naše občestvo vernih (svetih).

In tako kot je verovala Cerkev v prvih stoletjih, v besedi bližine Boga, lahko tudi danes kličemo besedo k Bogu, ne k oddaljenemu, ampak bližnjemu po Svetem Duhu, navzočem na zemlji, tu in zdaj, in ga slavimo z vsemi tudi nevidnimi bitji, s svetimi angeli. (Raz. 14)

Dogaja se čudež na Binkošte: nebo je navzoče, dotaknilo se je zemlje (to je vertikala in horizont... vstopa k človeku, k tisočim), vstopa (dol) k nam, iz nevidne dimenzije, kar ne dojemata naš duh in nam niti ne da misliti, *vendar smo dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom... (Rim 8, 17)* Vse to se nam v polnosti daje v neizčrpni radosti. Duh deluje, tu ni dvoma, zakaj in kako je v njegovi volji, da tudi v zdajšnjem času v turbulenci dogodkov, ki se vrstijo drug za drugim...

Zaključek: zgodilo se je, nastal je *nenadoma z neba šum, kot bi se blizal silovit vihar in napolnil vsi hišo... in vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom.* Tako so postali Binkošti deset dni po vnebohodu in več stoletij od eksta-

tične vizije (napovedi) preroka Joela: *Razlil bom svojega duha na vse človeštvo in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere... (Joel 3, 1)*

Duh deluje - sami ne bi nikoli prišli k Bogu, zamen bi si za to prizadevali, če se on sam ne bi ponižal in prišel k nam. Tisti Duh, ki je iz Očeta in Sina, se vrača, povezuje in združuje. To je ta Duh, ki preiskuje globine, ki nam je edini sposoben pojasniti našo bedo, naše človeške slabosti in doumeti veličino Božjega absolutnega, da smo kljub vsemu slabotnemu sinovi Božji, otroci njegove ljubezni. On premaguje ovire zidov, ki jih mi ne zmoremo in se zavzema za nas. To je naše upanje v obupanosti v vsej negotovosti duhovne krize, ki jo v sedanost ogroža in potiska v pokvarljivost greha.

Naš stražar ne spi in ne dremlje. On, ki je obvaroval izvoljeno ljudstvo in budi zavest proti grehu, deluje od začetkov sveta in bo do konca vekov. Ne deluje po človeških merilih, temveč svobodno, kjer hoče in kdaj hoče, kakor hoče. Zaznati tisti trenutek, ko te nagovori, pomeni življenje.

Poslanstvo – naloga: *Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel na vas, in boste moje priče ... do skrajnih mej sveta. (Apd 1, 8)* Pričevanje Duha v nas. Ni dovolj le poznati Jezusov nauk in besede, temveč morajo one postati v nas živa beseda. To je pričevanje njegovih naslednikov. Govoriti in učiti ni pričevanje. Pričevanje je življenje po njegovem Duhu. Prav tako se loči predavanje, ker je eno nekaj govoriti, drugo pa živeti. Teologi in filozofi vedo povedati modre besede o Njem, vendar veliko znanja še ne pomeni polnost krščanskega življenja, zato je potrebno **pričevanje** in to je po Svetem Duhu. Za to notranje pričevanje o Jezusu prosimo pomoč tega Duha, ki ga je Jezus obljubil in poslal na učence. Spoznanje, da lahko samo on naredi velike reči, je odločilno spoznanje. Povedano: govoriti in govoriti vse poprek je kot vrtenje kakšne plošče... Ta notranja moč, ki je v prispodobi kot ogenj oz. silen vihar, daje sposobnost za pričevanje, je Duh v nas, Duh resnice, ki nam postopno razodeva bogastvo Božjega veličastva Kristusove ljubezni.

Evgen Balažic

Med strahom in vero

Danes v svetu gnezdijo najhujša epidemija, to je epidemija strahu, ki prestraša v vsesplošno tesnobo. Apokaliptični fanatiki strašijo s koncem sveta, v resnici pa je že konec nas. Opetekamo se in nimamo ravnotežja. Grabi nas žolčna panika. V grozljivki živimo zato, ker se želimo odkrižati Boga. Toda smrti se ne moremo izogniti. Pri tem nam lahko pomaga samo vera v Boga, a pozabljamo, da sta vera in strah povezana.

Jezus je učence sredi viharja na morju vprašal: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?« (Mr 4,40) Prepričan sem, da ni šlo za grajo, ampak za streznitev. Zakaj vera sredi strahu zahteva toliko poguma, moči, volje? Zakaj je vera težka? Zakaj je ne moremo uskladiti z razumom in jo razložiti? Vera je most nasprotij: upanja in obupa, miru in nasilja, lepote in grdote, dobrega in zla, pravičnosti in krivičnosti, ljubezni in sovraštva, zaupanja in dvoma. Je dinamična, živahna sila, ki nas premika, spreminja, poglobi in naredi zrele. Če bi bila statična, bi postala še en idol, ki bi ga častili, se z njim hvalili in si ga lastili (Paul Tillich). Ironija je, da so bili učenci, čeprav je bil z njimi v čolnu admiral morja, toliko prestrašeni. V njihovi duši je divjala večja nevihta kot na morju. Strah je izčrpavajoč. Ljudje se tako zelo bojimo zato, ker se tako malo bojimo Boga. Jezusa ni motil kaos nevihte na morju, motilo ga je njihovo nezaupanje vanj. Imeli so veliko razlogov za vero, celo za veliko vero. Pred tem so videli Jezusova čudežna dejanja, nato je bil z njimi v čolnu, a je utrujen spal na blazini. Ne šum morja ne divjanje vetra ne vpitje učencev, ki so se borili za življenje, ga niso prebudili, nakar je, ko je odprl oči, najprej nagovoril veter in morje, ne pa učencev. Ne obupajmo, če se nam zdi, da Božja pomoč ni na dosegu roke, ko se nam zahoče. Bog ima močno roko, tudi če mislimo, da spi. Bog piše ravno tudi s krivimi črtami. Speči Kristus se zdi protislovje. Toda v njegovem miru moramo prepoznati svoj notranji mir. Njegova neodzivnost je navidezna. V resnici mu je mar za nas. Bog je prisoten v vsaki naši nevihti, tudi če se zdi skrit v spanju. Vedno daje svobodo, da ga prepoznamo ali

zavrnamo, ga pokličemo na pomoč ali računamo na svojo moč.

Orkan je najmočnejša stvar na Zemlji. Skupni jedrski arzenal Združenih držav Amerike nima toliko energije, da bi orkan vzdrževal nekaj ur. Tipični orkan bi lahko zagotovil električno energijo, ki jo Združene države Amerike potrebujejo za tri leta. Naj je divjanje razburkanega morja še tako strašljivo, nobena voda ne more pogoltniti čolna, v katerem je gospodar oceanov, zemlje in neba. Bolje je iti skozi nevihto s Kristusom, kot imeti mirno plovbo brez njega. Nevihte dokazujejo moč sidra naše vere. Ko zaupamo v Božjo moč, nas njegov mir varuje pred paniko. Taktat nam ni treba vpiti. On nam je bližje, kot si mislimo. Ironično je, da so Jezusa ubogali veter in valovi, medtem ko je bil v srcu njegovih sledilcev nemir. Naše največje težave so v nas, ne okoli nas. Če spustimo v svoje življenje Kristusa, ne izgubimo ničesar. »Glej, Bog je moja rešitev, zaupam in se ne bojim, kajti moja moč in moja pesem je Gospod Bog, bil je moja rešitev.« (Iz 12,2)

V življenju so trenutki, ko se nam zdi, da naše nevihte Boga ne zanimajo. Če je Bog ljubeč in vsemogočen, zakaj se soočamo z grozečimi življenjskimi preizkušnjami? Ali kdaj doživljate temno noč duše? Če tega še niste doživeli in ste Božji otrok, je neizogibno, da vas to čaka. Nihče ni izvzet. Bog življenjske nevihte dopušča zato, da se naša vera v preizkušnji okrepi. Naravno je, da se neviht bojimo. Ni težko zaupati Bogu, ko nam gre dobro. Naša vera je šibka v trenutku krize. Toda kdor živi po veri, ne vidi ovir, ampak priložnosti. Jezus je pomiritev nevihte uporabil kot lekcijo, da pokaže, da mu lahko zaupamo, ker je vse pod njegovim skrbnim nadzorom. Ali ne gre za aroganco, da zahtevamo, da nam Bog pokaže svoje osebne dokumente. Kristjani ne moremo računati na to, da ne bomo deležni viharjev bolezni, bolečine, žalosti, solz, izgub, križev, razočaranj, smrti. Bog se ni zavezal, da bomo živeli brez tega. Prav tako se ni zavezal, da nas bo naredil uspešne, bogate, zdrave. Kristjani nismo imuni na preizkušnje. Očitno je, da so učenci po koncu preizkušnje Kristusa bolj občudovali. Strah je bil za-

Rembrandt, 1632

četek vere v njegovo božanskost. Začeli so se spraševati: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?« (Mr 4,41) Na razburkanem morju smo vsi v istem čolnu Cerkve. Dobro je imeti Kristusa na krovu čolna in pluti pod njegovo zastavo. Najbolj nevarno in grozno verstvo je oboževanje človeka; bolje je, da namesto sebe obožujemo sonce, luno, kamnite bogove ... (G. K. Chesterton).

Zapisano je, da so sredi velikega viharja pluli ob čolnu, v katerem je bil Jezus, tudi drugi čolni. Kaj se je zgodilo z njimi? V grozeči situaciji so imeli od Jezusovega ukaza, naj vihar utihne in se morje umiri, korist, sicer bi doživeli brodolom. Rešile so jih Jezusove besede, kajti nastala je globoka tišina. Svet se premalo zaveda, kakšno korist ima zaradi navzočnosti Cerkve, ki jo označuje čoln z Jezusom in učenci. Ljudje zunaj Cerkve, ki jih predstavljajo drugi čolni, običajno to prednost zlorabljajo. Zakaj svet ne prepozna doprinosov kristjanov, namesto da nas sramotijo, omalovažujejo in zatirajo. Zakaj posvetni ljudje ne vidijo, da so zaradi kristjanov blagoslovljeni in varnejši pred divjo nevihto. Čoln Cerkve je najvarnejši kraj v razvalinah veselja.

Družba kljub temu stavi na svetišča dobrega počutja, mit večne mladosti in lepote, kar sicer ohranja iluzijo sreče, a trohneče smrti, ki se je zalezla v nas, ne more premagati. Čemu raziskujemo ve-

solje in trošimo enormne vsote denarja, da bi odkrili, ali je še kje zunaj našega planeta življenje, ko vendar na Zemlji ne živimo kakovostno in ne spoštujemo življenja. Drži, da je stvarstvo učbenik o življenju in smrti, toda ali ga sploh hočemo brati? Vsak se lahko odloči za Boga ali proti Bogu, ali bo ljubil ali sovražil. Znanega ateista Bertranda Russella so vprašali, kaj bo rekel Bogu, ko bo po svoji smrti odkril, da Bog obstaja in je bil v zmoti. Odgovoril je: »Ponovil bom:

Bog, nimaš dovolj dokazov.« Russell v svojih domnevah ni uspel ovreči verskih argumentov, saj je prva posledica neverovanja v Boga zanikanje razuma in verovanje v karkoli. Če ne bi bilo Boga, ne bi bilo niti ateistov. Dejstvo je, da odsotnost smisla sredi viharja ustvarja duhovno praznino, krik lakote po Bogu: »Učitelj, ti ni mar, da smo izgubljeni?« (Mr 4,38) Vera učencev je bila šibka, toda njihova molitev je bila močna. Poslednji cilj je Bog, kajti Bog, ki ga iščemo,

neskončno išče nas. Vprašanja glede Boga se ne moremo izogniti. Resnica ne more biti ponarejena. Če si priznamo ali ne, je žeja po Bogu v naših genih, saj smo neozdravljiva religiozna bitja. Krščanstvo ni umetno ustvarjeno, tako kot druge religije in filozofije. »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi!« (Avguštín iz Hipona)

Daniel Brkič

»...Jaz sem pot, resnica in življenje«

(Janez 14, 6)

Pot POTI
vijuga se v daljavo,
včasih od dežja laži
blatna postaja.
Srce pa človeško
od strahu zorano
s kapljami solz pokore
prehodno jo ohranja.

Resnica RESNICE
po svetu tava.
V reki življenja
preskakuje
ona čista, prava,
katero človek potrebuje
in po njej hrepeni –
nad njeno izgubo obupuje.

Življenje ŽIVLJENJA
vrednote prave
neutrudno išče,
da na poti za resnico
cilja ne izgubi,
da našlo bo enkrat
od Boga obljubljeni
varno pribežališče.

Jezus pravi:
»Jaz sem pot, resnica in
življenje!«
Čutiš v sebi, otrok Njegov,
tisto pravo hrepenenje,
ki v višave ljubezni
neigrane, prave,
na krilih vere
varno te pelje
po POTI RESNICE
v Božji pristan –
v večno ŽIVLJENJE? ...

Jana Kerčmar

Molitev za otroke

Molimo za otroke:

Nebeški Oče, hvala Ti za vse naše drage otroke, katere imamo radi, najrajši in nam pomenijo vse.

Tebe prosimo, saj je to Tvoj dar nam - varuj jih vsak dan!

Vsak dan naj je za njih s Tvojo barvo obsijan. Vsak dan naj spoznajo nekaj lepega. Vsak dan najokusijo bogastvo nečesa ... iz ko-

šare življenja. Naj se veselijo eden drugega, preprostih reči in radosti.

Varuj njihovo zdravje, da bo še naprej vse dobro potekalo za prav vsakega. Varuj jih pri odločitvah in da bodo rasli v ljudi z veliko začetnico.

Pomagaj jim s svojo ljubeznijo in modrostjo, ki naj priteka v njihova srca vsak dan.

Varuj jih vseh oblik nasilja in različnih stisk, pomagaj jim v njih.

Njihovo otroštvo naj je polno igre, smeha in vsega dobrega.

Naj se vedno veselijo tudi vseh nas skupnosti, naše velike družine tukaj, kateri smo povezani s spoštovanjem in skrbno ljubeznijo. Amen.

Katja Ajdnik

Blagoslov prenovljene mrliške vežice v Puconcih

V soboto, 10. maja, je na vrtu počitka in miru v Puconcih potekal blagoslov prenovljene mrliške vežice. Le-ta je v lasti dveh vasi, Puconec in Gorice. Obe krajevni skupnosti sta poskrbeli za čudovito, preprosto prenovo notranjosti in deloma zunanosti, pri čemer spominja notranjost na preprosto Božjo hišo, iz katere veje spokojnost in mesto miru za čas človeškega trpljenja ob izgubi najdražjih. Pripravljen je bil prijeten kulturni program, potekal pa je tudi blagoslov tega kraja miru, počitka, spominov, dediščine, zapuščine, nad katerim so tudi mogočne Božje sile, obljube v Jezusu Kristusu.

Katja Ajdnik

Konfirmacija v Gornjih Petrovcih

V nedeljo, 11. maja, ko se je krščanski svet spominjal in so se še posebej otroci zahvaljevali svojim mamam in babicam za njihovo ljubezen, požrtvovalnost in vzgojo ob njihovi »Materinski nedelji«, smo v naši gmajni na pot odgovornih kristjanov ob konfirmaciji popeljali osem (8) mladih – dve deklici in 6 dečkov.

Vrtnice v rokah in hvaležnost ter upanje v srcih, so bili tisti pravi simboli mladih kristjanov, katerim vernice in verniki želimo, da bi obljubo zvestobe svoji veri in Cerkvi ter spoštovanje do mamic in babic (ter vseh očetov, dedkov, botrov in ostalih navzočih) zvesto čuvali v svojih srcih tudi takrat, ko bodo »razprli svoja krila« za polet v širni svet ...

Vsem želimo, da bi ostali zdrave mladike na Trti, ki je Jezus Kristus!

Konfirmacijski nagovor

Janez 15,5: »Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar!«

Dragi konfirmandi, dragi bratje in sestre.

Danes naša, draga nam gmajna, praznuje. Kar dvojno. Ne le, da se naš

pogled v prvi vrsti ustavlja na teh osmih mladih ljudeh, ampak skupaj z njimi vsi otroci, mali in veliki, imate danes, ob »Materinski nedelji«, posebno priložnost, da se svojim mamam in babicam iskreno, s srci in usti, nasmehnete in jim izrečete velikanska **HVALA!** (stoje izgovorijo konfirmandi). V ta namen sem si za konfirmande in za mame izbrala odlomek iz lepega in zelo primerne konfirmacijskega berila: *»Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar!«*

Mladike. To ste vi, dragi konfirman-

di in ste vi, vsi danes tu zbrani otroci in mladi. Ste mladike, blagoslovljeni in dragi potomci svojih staršev in ste obenem od Boga ljubljene Božji otroci.

A danes ob mamah in babicah, ob očetih, dedkih, krstnih starših, sorodnikih ter prijateljih tudi kot cela gmajna svojo pozornost namenjamo konfirmaciji in s tem otrokom, ki razpirajo svoje peruti, kot odrasčajoči ptički, v želji, da bi poleteli ... v širni svet, ki vabi. Toda tam, zunaj, ni vse lepo in prijazno. To boste, dragi konfirmandi, kmalu spoznali in doživeli, ko vas bodo poti življenja – od danes naprej kot odrasle

in verujem, da tudi odgovorne člane naše gmajne – popeljale naprej na srednje, potem pa za številne med vami, tudi na razne fakultete, da bi se izobraževali, se dokazovali in dokazali – kot ljudje! Zaupanja vredni ljudje! Takšni, ki s seboj ponesete tiste vrednote in vrline, ki so vam že do zdaj v srca vcepljale vaše drage mame in očetje, babice in dedki. Te vrednote so sadeži, ki še vedno rastejo in zorijo na mladih drevesih ali trtah vašega življenja. Veste, vsako drevo, vsaka trta se dviga kvišku le takrat, ko je posajeno(a) v dobro, rodovito zemljo. Ta »zemlja« je v tem primeru vaša družina. V dobri zemlji se razvijajo in moči za rast mladikam na stebelu dajejo korenine! Takšni so vaši starši, ki so se trudili, da bi ob njihovi ljubezni, skrbi in negi iz vas izrasla sadorodna dreve-

sa, katere krasijo ti najzlahetnejši sadeži.

Ob vsem tem pa ne pozabimo, da zemlja in korenine potrebujejo tudi vodo. Ono živo vodo blagoslova dobrega Boga, ki vsem daje rast. Kako? To ste se učili doma, potem v šoli in tudi pri verouku. Upam, da se spomnite in ne boste nikoli pozabili, da sem vam v teh letih verouka večkrat povedala, da vas imam rada – kot vaša duhovna mama! Kot takšna ne morem v nobenem primeru nadomestiti vaše drage mame, ki so vas rodile, za vas molile, vas učile prvih besed in korakov in katere iskreno upajo, da boste v življenju resnično rodili zdrave in užitne sadeže (v to verujem tudi sama) – sadeže v podobi pravih, čistih in duhovno nepogrešljivih vrednot – ljubezni, poštenosti, pokončnosti, prijaznosti, pomoči

bližnjemu in vseh ostalih, ki tako boleče primanjkujejo v tem našem bolnem, nesrečnem in za mnogo dobrega in zdravega oropnem svetu.

Dragi moji, resnično in iz srca vam želim, da boste uspeli! Le na Jezusa ne pozabite! Vedno imejte na umu, da vas spremlja, vas varuje in ljubi. On je namreč tista najmočnejša in najpomembnejša korenina. Zato iz nje črpajte moč – ono pravo – na poti, na katero se podajate.

Če se boste Njega držali in Mu zaupali, se ne bo zgodilo, da bi nekoč pozabili na svoje starše, ki vas bodo, tako kot Bog in Jezus, vedno čakali...

Jana Kerčmar

Druga Božja služba za gasilke in gasilce GZ Puconci

Gasilstvo ni le poslanstvo, ampak izraz globoke človeške solidarnosti, srčnosti in poguma. Gasilke in gasilci vsak dan s svojim delom utelešajo vrednote požrtvovalnosti, nesebične pomoči in pripravljenosti, da v najtežjih trenutkih stopijo v službo sočloveka. V znak zahvale za njihovo delo ter v želji po duhovni podpori in skupni molitvi je tudi letos potekala posebna Božja služba, namenjena vsem gasilcem in gasilkam Gasilske zveze Puconci ter pripadajočih vasi.

V nedeljo, 4. maja 2025, se je v Evangelikičanski cerkvi v Puconcih odvila druga Božja služba za gasilce. Prisotne je v imenu Gasilske zveze občine Puconci pozdravil Borut Andrejek. Bogoslužje je s sodelovanjem mladih veroukarjev potekalo v svečanem in hkrati prijetnem vzdušju. Program so bogatili člani mladinske glasbene skupine, na orglah pa je igrala cerkvena glasbenica Ajša Kantančič. Oltarsko berilo in molitve sta prebrali Bojana Fras in Vesna Fogec. Poveljnik PGD Puconci Zlatko Glavač je predstavil delovanje domačega prostovoljnega gasilskega društva Puconci in povedal sledeče, citiram: »Cerkve, v kateri smo se zbrali, je bila sezidana leta 1784. Sto osem let za-

tem so bili postavljeni temelji organiziranega boja proti požarom - ustanovljeno je bilo gasilsko društvo - 5. 11. 1892 (prvi predsednik: Štefan Kuhar - »Jakob«, prvi poveljnik: Ludvik Horvat »poštar«). Sodi med najstarejša gasilska društva v Prekmurju. Vaščani so tako nastopili v boju proti požarom organizirano - in opremljeno. Namreč, ob ustanovitvi je od vaškega odbora društvo v uporabo prevzelo že prvo ročno brizgalno, ki jo hranimo v gasilskem domu še danes. Tako kot hranimo slike te brizgalne, skupaj s takratnimi gasilci, narejeno pred tole cerkvijo.«

Ob koncu bogoslužja je zbrane nagovoril tudi župan Občine Puconci,

Uroš Kamenšek, in se gasilcem zahvalil za njihovo požrtvovalnost ter pomembno vlogo v lokalni skupnosti.

Takšna srečanja niso le duhovna podpora gasilcem, temveč tudi pomemben izraz spoštovanja do njihovega plemenitega dela.

Po uradnem delu je sledilo prijetno druženje v puconskem parku, kjer so se gasilke, gasilci in obiskovalci ob dobri hrani, pijači in sladkih dobrotah zadržali v sproščenem klepetu in veselem vzdušju. Naj zaključim z mislijo, ki je zazvenela skozi celotno bogoslužje: »Kjer je srce pripravljeno pomagati, tam je Bog vedno blizu.«

Tanja Časar Horvat

V Bethlehemu in okolici

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Pred kratkim (med 14. in 22. majem) me je pot znova vodila v Bethlehem v Pensilvaniji z namenom nadaljnega zbiranja gradiva naše slovenske evangeličanske cerkve sv. Ivana, katere znamenita rdeča vrata so sicer od leta 2023 že zaprta, a vendar ostaja vez z dediščino, ki povezuje našo Cerkev in Prekmurje. Del te dediščine je naša Cerkev v preteklem letu tudi prejela v hrambo, del pa je ostal še tam. Poleg Bethlehemma, kjer sem preživela večino časa, me je pot vodila še v kraja Palmerton in Pert Amboy, kjer so se pred dobrim stoletjem prav tako nastanili prekmurški Slovenci. Namen celotne poti je bil na eni strani digitalizacija matičnih knjig nekdanje evangeličanske cerkve sv. Ivana v Bethlehemu v ZDA in na drugi zbiranje izseljenskih zgodb iz Bethlehema v ZDA na podlagi intervjujev. Da je delo potekalo utečeno, me je na poti spremljal Jože Glažar z vso opremo za fotografiranje in snemanje, tudi za pripravo kratkega dokumentarnega filma. Projekte je Zavodu Primoža Trubarja podprl Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, za kar velja posebna in velika zahvala, za vso koordinacijo pri delu pa gre največja zahvala Marie Skrilec iz Bethlehemma.

Bethlehem

Po prihodu v hladno in deževno mesto me je pot najprej vodila do rdečih vrat, kjer sem pred dvema letoma veliko časa preživela v cerkvenem arhivu, iskala, pregledovala, popisovala gradivo s poudarkom na prekmurščini. V tistem času je bilo večino gradiva zaradi zaprtja in prodaje cerkve tudi že pripravljeno za preselitev na drugo lokacijo, del kasneje tudi v Slovenijo. Preostali del je sedaj shranjen v drugi cerkvi (Lutheran Church at Rosemont), h kateri so se pridružili člani cerkve sv. Ivana, tudi člani sv. Petra, kamor so prekmurški Slovenci najprej zahajali v cerkev in še dve drugi cerkvi. Prav tam je bila tudi naslednja postaja za obisk, da se zberejo, pregledajo in pripravijo za digitalizacijo matične cerkvene

Cerkev sv. Ivana

Notranjost "nove" cerkve - Lutheran Church at Rosemont

Druženje po Božji službi

Digitalizacija matičnih knjig

Jože Glažar, Debra Smith, Klaudija Sedar, duhovnik Ron Hari

Klaudija Sedar in Sheila Novak po intervjuju

knjige evangeličanske cerkve sv. Ivana, ki so na voljo od leta 1909. Ker so, kot že zapisano, prekmurški evangeličani v Bethlehemu najprej zahajali v cerkev sv. Petra, so se poiskale tudi te knjige za obdobje do začetka de-

Cerkev pri Rosemont

Snemanje intervjuja s Christine Hrichak

lovanja cerkve sv. Ivana. Ob ustanovitvi nove cerkvene občine in zgraditvi cerkve sv. Ivana se je večina prekmurških evangeličanov priključila tej. Četudi je delo z matičnimi knjigami potekalo daleč od Prekmurja, se je pri

tem delu vedno znova vračalo v kraje, iz katerih so prihajali izseljenci, kot so Sobota, Puconci, Križevci, Kuštanovci, Ženavlje, Petrovci, Šalovci, Bodonci, Selo in druge, bralo priimke kot so Kučan, Gergar, Koltaj, Zelko, Mörec, Zavec, Kerčmar, Novak, Cipot in še mnoge druge, spremljalo rojstva, poroke in pogrebe njihovih potomcev. Delo z matičnimi knjigami je potekalo vsak dan po nekaj ur, preostali čas pa so se zbirale zgodbe s pomočjo vodenih intervjujev, ki so trajali od ene do treh ur, saj so se sogovorniki zelo razgovorili ob starih fotografijah in drugem gradivu, ki so ga prinesli s seboj. Nekaj jih je bilo opravljenih v prekmurščini, večina pa v angleščini, saj generacije, ki so se rodile tam, ne govorijo prekmursko in četudi so v mladosti veliko razumeli ob poslušanju staršev in starih staršev, so z leti zaradi neuporabe jezika pozabili. Svoje zgodbe so mi prijazno povedali Gene Novak, Carol Henn, Mary Carol, Sharon Lindner, Debra Smith, Bert Holczman, Sheila Novak, Marie Jordan, Betty Silva, Kathy Bokan Remaly, Shirley Dalusio, Christine Hrichak, Ron Hari in še nekateri s krajšimi izjavami (v načrtu je bil tudi intervju s Frankom Podleiszkom, dolgoletnim organistom v cerkvi sv. Ivana, pevcem v cerkvenem zboru in cerkvenim arhivarjem, a je nekaj dni pred mojim prihodom v 90. letu starosti umrl).

Svojevrstno doživetje je bil obisk St John's parka (sedaj Sacon Valley Acres), ki ga je kupila evangeličanska cerkev sv. Ivana po zgraditvi cerkve, da so se lahko tam srečevali, prirejali piknike, poroke, praznovanja in s tem ohranjali slovensko kulturo, jezik in tradicijo, za park in pripadajočo zgradbo pa že precej let skrbi Lisa Baker Moretz. Predstavniki združenja slovenske katoliške cerkve sv. Jožefa so nam prijazno odprli tudi vrata njihove cerkve, ki je sicer zaprta, a si združenje, ki jo je kupilo, prizadeva za njeno ožvitev, kar vključuje tudi ureditev muzeja v pritličnih prostorih. Sledil je seveda še obvezen sprehod do Bethlehem Steel – jeklarne, kjer je bila zaposlenih večina moških iz Prekmurja, ženske pa so pogostejše delale v tobačni ali drugih trgovinah in nedeljska Božja služba z delitvijo Svete večerje.

Palmerton

Palmerton v Pensilvaniji, ki je bil v preteklosti znan predvsem po cin-kovi rudi, kar je nudilo možnost za zaposlitev, je približno uro vožnje oddaljen od Bethlehem in tudi tam najdemo še sledi življenja prekmur-skih Slovencev. Pred obiskom tam-kajšnje cerkve smo se z Marie Skrilec najprej zapeljali malo naprej v Ash-field, kjer smo se srečali z Bertom Holczmanom, katerega stari starši so prišli v Palmerton in si tam ustvarili življenje. Ob starih fotografijah je povedal zgodbo o svojih starših in starih starših, ki so prišli iz Prekmurja, in to v prekmurščini, ki mu je še vedno zelo ljuba, čeprav nima veliko sogovornikov. Vselej v prekmurščini se je pogovarjal s svojo babico, ki je zdaj že pokojna, je pa prav ona tista, ki ga je naučila maternega jezika in sta ga z veliko ljubeznijo tudi ves čas negovala. Zatem smo se zapeljali v Palmerton k cerkvi, ki je bila zgrajena sredi 19. stoletja kot evangelijska cerkev, konec 19. stoletja je v njej delovala tudi javna šola, leta 1914 pa so t. i. Malo belo cerkev skupaj z Madžari in Slovaki kupili Slovenci iz Prekmurja. Z bogoslužji so pričeli dve leti kasneje, v naslednjih letih so tudi

cerkev v notranjosti mestoma renovirali. Tedanji duhovnik Pavel Flaska je imel tako ob nedeljah in praznikih tri bogoslužja v treh jezikih. Leta 1978 je bila prodana, saj je ostalo le nekaj članov. Vmes jo je kupila še anglikanska katoliška skupnost, a jo tudi ta čez nekaj let prodala. Cerkev je sedaj v občinski lasti in je namenjena ogledom ter občasnim dogodkom. Zanimivost je prav gotovo, da je v Palmertonu od leta 1913 delovala podružnica matičnega društva Prvo Slovensko Bratovščine Pomagajouče Drúštvo v Ameriki (matično društvo ustanovljeno leta 1912 in je povezovalo vse Prekmurce, ne glede na veroizpoved ali kakšno drugo opredelitev). Podružnica se je imenovala Prvo South Bethlehemsko Betežno Vindiško (pozneje zapisovali Slovensko) Pomagajouče Drúštvo, Palmertonska prva vejka (vseh podružnic je bilo šest), v okviru katerega so zbirali sredstva s humanitarnimi akcijami in jih namenjali bolnikom ter svojcem ob smrti družinskega člana. V prekmurščini je delovalo zagotovo še leta 1941, kar je razvidno iz zapisnikov, najverjetneje pa se je to nadaljevalo tudi v naslednjih letih.

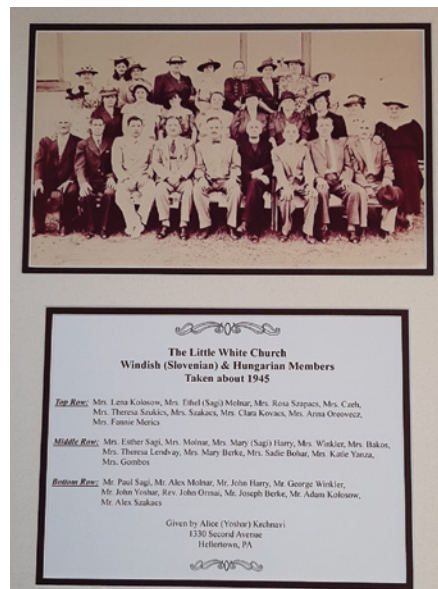
Cerkev v Palmertonu zunaj

Lisa Holczman, Bert Holczman, Marie Skrilec, Klaudija Sedar, Paul Drushanski
Desno: fotografija s člani leta 1945 v predverju cerkve

Cerkev v Palmertonu v notranjosti

Cerkev v Pert Amboyu, zunaj in v notranjosti ter prva cerkvena posoda za Sveto večerjo

Pert Amboy

Na dan odhoda smo skupaj z duhovnikom Ronom Harijem obiskali evangeličansko cerkev v Pert Amboyu v zvezni državi New Jersey, kamor so se prav tako naselili prekmurški Slovenci. Pert Amboy je od Bethlehema oddaljen slabi dve uri vožnje in pol ure do letališča v Newarku, šteje pa dobrih 55 tisoč prebivalcev. Tam je bila leta 1908 ustanovljena madžarsko-slovenska (vendska) cerkvena občina in ta je postala duhovni dom tam naseljenim prekmurskim Slovencem, ki jih je v skupnost povezal duhovnik Ernest Stiegler, kasnejši dolgoletni duhovnik v evangeličanski cerkvi sv. Ivana v Bethlehemu, trden temelj pa je za njim postavil prvi redni duhovnik te cerkvene občine Štefan Smodiš (1891-1953) iz Stanjevec. Ta je prvotno deloval kot organist v cerkvi sv. Ivan v Bethlehemu, zatem pa se vpisal na študij teologije. V Pert Amboyu je deloval med leti 1924 in 1936, zatem pa do smrti v Kemptonu v New Yorku. Pokopal ga je duhovnik cerkve sv. Ivana v Bethlehemu Ernest Stiegler na pokopa-

lišču Fountain Hill v Pensilvaniji, kjer so tudi sicer pokopani mnogi prekmurški Slovenci. V času Smodiševega delovanja je bila zgrajena tudi cerkev (do tedaj so se srečevali v začasnem prostoru) in leta 1927 blagoslovljena. Božje službe naj bi se v tistem času opravljale tudi v prekmurščini, žal pa kakšnih dokazov o tem ob obisku ni bilo moč najti, prav tako ne matičnih knjig iz časa njegovega delovanja, kar me je, priznam, malo presenetilo in užalostilo, da se ohranjanju te dragocene dediščine ne posveča večja pozornost. Smodiševo delovanje pa vsekakor potrjujejo najdeni zapisniki cerkvenega zbora, sicer v madžarskem jeziku, prav tako so v matičnih knjigah od leta 1937, torej po Smodiševem delovanju, zapisani številni priimki (npr. Kovač, Küzma, Lainšček, Prosič, Gomboc, Ozvatič, Kardoš, Kranjec itn.), ki potrjujejo prisotnost in članstvo prekmurških rojakov v tej cerkvi. Cerkev danes šteje dobrih trideset članov, se financira na podlagi donacij, rednega duhovnika nima, tako za duhovno oskrbo skrbita dva duhovnika, ob pra-

znikih tudi omenjeni duhovnik Hari (duhovno oskrbuje še eno cerkev v Bethlehemu), katerega predniki izhajajo iz Križevcev v Prekmurju. Med zanimivostmi vsekakor gre omeniti oltarno sliko, ki ima enak motiv kot cerkev sv. Ivana v Bethlehemu, prvo posodo za Sveto večerjo, z napisom »Janoš Kuzma in žena Julijana Vöroš leta 1916« in spominska obarvana okna, posvečena pokojnim, kjer prav tako lahko beremo priimke Kardoš in Kološa.

Čeprav je bila pot dolga in je daleč stran od doma, pa sem se vseeno počutila tam domače, k čemur so še dodatno prispevale zgodbe, spomini, obiski krajev in zgradb, kjer so živeli, delovali, se povezovali prekmurski izseljenci ter po njihovih poteh in stopinjah stopajo njihovi nasledniki. Rezultati projekta bodo na voljo po ureditvi gradiva v prihodnjih mesecih, matične knjige v digitalni interni obliki, izseljenke zgodbe v izdani knjigi ter ob tem še kratek dokumentarni film.

Klaudija Sedar

OBVESTILO

Prezbiterij Evangeličanske cerkve Augsburške veroizpovedi v Republiki Sloveniji je na svoji 10. seji, dne 16. maja 2025 na podlagi predlogov cerkvenih občin podprl dva kandidata za škofa Evangeličanske cerkve AV v Republiki Sloveniji in dva kandidata za inšpektorja Evangeličanske cerkve AV v Republiki Sloveniji.

Za škofa Evangeličanske cerkve AV v Republiki Sloveniji sta bila potrjena duhovnik dr. Aleksander Erniša in duhovnik mag. Peter Andrejčák.

Oba kandidata za škofa Evangeličanske cerkve AV v Republiki Sloveniji sta svoji kandidaturi umaknila, mag. Peter Andrejčák že na seji Prezbiterija, dr. Aleksander Erniša deset dni zatem (26. 5.).

Za inšpektorja Evangeličanske cerkve AV v Republiki Sloveniji sta bila potrjena sedanji inšpektor Bojan Prosič in dr. Jonatan Vinkler.

Za nadaljnji postopek volitev je pristojna Kandidacijsko-volilna komisija.

Novi papež Leon XIV.

Annuntio vobis gaudium magnum: habemus Papam!, se je 8. maja slišalo z bazilike sv. Petra v večernih urah. Kardinale so za 267. Petrovega naslednika Katoliške Cerkve izbrali kardinala Roberta Francisa Prevosta iz reda avguštincev ki si je izbral ime Leon XIV. Rojen je bil v Chicagu v Združenih državah Amerike, velik del življenja pa je preživel kot misijonar v Peruju. Leta 2023 ga je njegov predhodnik papež Frančišek imenoval za prefekta Dikasterije za škofo in istega leta tudi v kardinala.

"Mir z vsemi vami," so bile njegove prve besede, v svojem nagovoru pa je velik poudarek namenil gradnji mostov. Pri njegovem poslanstvu naj ga vodi obilo moči, trdne volje, modrosti in uspeha za lepši, bolj povezan in mirnejši svet.

I. in II. triada OŠ

Termini:
30. 6. - 4. 7. 2025 - Domanjševci
7. 7. - 11. 7. 2025 - Križevci
14. 7. - 18. 7. 2025 - Domanjševci
21. 7. - 25. 7. 2025 - Gornji Slaveči

07:00 - 16:00

Dragi starši:
vse informacije in prijavo na
031 258 492
Mitja Andrejek
041 403 672
Klaudija Sedar

Dragi otroci:
preživimo prosti čas
v počitnicah skupaj,
kvalitetno in ustvarjalno
na otroškem taboru.

 Zavod Primoža Trubarja

 REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO, DRUŽINO,
SOCIALNE ZADEVE IN ENAKE MOŽNOSTI

"Ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu." (Rimljanom 8, 38-39)

V SPOMIN

*Nikoli zares nista odšla,
v naših srcih na vaju lepi so spomini,
ki za vedno ostali bodo živi.*

8. maja je minilo še eno leto, odkar nas je nepričakovano zapustila naša predraga mama, tašča, babica, prababica, in sorodnica

ELZA ŠERUGA, roj. MELIN
iz Radovec 49
(29. 11. 1938 – 8. 5. 2024)

25. aprila pa je minilo že sedem let, odkar potujemo ravno tako brez njenega moža, našega predragega očeta, tasta, dedka, pradedka in sorodnika

ŠTEFANA ŠERUGE
iz Radovec 49
(1. 12. 1934 – 25. 4. 2018)

S hvaležnostjo in ljubeznijo se spominjamo vsega, kar smo skupaj doživeli. Spomin nanju in na njuno dobroto živita z nami. Hvala vsem, ki skupaj z nami z lepo mislijo stojite ob njenem grobu, prižgete svečo, položite cvet. Iskrena vam hvala!

Spominjajo se ju: vsi njuni najdražji.

»Gospod je dober, je utrdba ob dnevu stiske, in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.« (Nahum 1, 7)

V SPOMIN

*»Lüblene, vi že v krile grobov tiho počivate in tam na večnom cile delež vernosti vživite.
Nas ste v grehov douli - tū pustili v nevoli. Vaš dom je že dom miru, naš stoji še v vihere.
Počivajte vsi v mejre, dokler še mi tja pridemo, kjer po mnogom vihejre... mesto počitka najdemo.
Bodi z vami naš odslov i Jezusov blagoslov!«
(Evangeličanska pesem)*

Hvaležno se spominjamo dragih staršev in starih starišev iz Puževca

ob 32. obletnici

ŠTEFANA ŠERUGE
(19. 5. 1923 – 11. 10. 1993)

ob 10. obletnici

IRENE ŠERUGA
(21. 4. 1925 – 6. 5. 2015)

Hvaležen je spomin na drage starše, ki so nam življenje podarili, nas mnogega naučili in skrbeli za nas s svojo potrpežljivostjo in večkrat tudi z odrekanjem. Že dolgo jih ni več med nami, a spomini so kot iskre, ki vedno znova zažarijo ter nas spomnijo na toplino in dobroto, ki smo jih prejeli iz dneva v dan.

V srcih ju nosimo in pravimo hvala še danes - vsi njuni najdražji.

»Nočemo pa, bratje in sestre, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je s tistimi, ki so zaspali (umrli), tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja. Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tiste, ki so zaspali prek Jezusa, privedel skupaj z Njim.« (1. Pismo Tesaloničanom 4, 13)

V SPOMIN

*Ko tvoje zaželimo si bližine,
gremo tja, v mirni kraj tišine.
Tam srce se tiho zjoče,
saj verjeti noče, da te več med nami ni.*

26. aprila sta minili že dve leti, odkar se je poslovil naš dragi mož, oče, tast, dedek in sorodnik

FRANC POREDOŠ
iz Zenkovec 26
(1. 1. 1955 – 26. 4. 2023)

Od takrat, ko je bila mnogo prezgodaj pretrgana življenjska pot našega dragega sta minili že dve leti, ne minevajo pa žalost in vidne ter nevidne solze. Skupaj z dragim smo namreč smeli doživljati lepoto življenjske poti, dnevno smo smeli doživljati njegovo dobroto, ljubezen, pridnost, marljivost in prizadevnost. Na mnogoštevilne načine je bogatil naše družinsko gnezdo v Zenkovcih, sorodstveni krog in mnoge ostale kroge ljudskega sobivanja, v katerih brez njega ostaja praznina. Hvala vsem za negovanje spominov, za postanek ob njegovem grobu, položen cvet in prižgano svečko.

Spominjajo se ga: žena Zlatica, sin Simon in hčerka Mateja z družinama ter ostalo sorodstvo.

»Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.« (Rimljanom 8, 38-39)

V SPOMIN

*Kogar imaš rad,
nikoli ne umre,
le daleč je.*

Pred dvema letoma nas je zapustil dragi mož, oče, tast, dedek, pradedek in sorodnik

KAREL KOČAR
iz Kupšinec 16
(23. 11. 1930 – 27. 5. 2023)

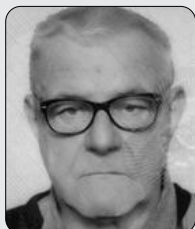
Še vedno potečejo solze žalosti, ko se spominjamo naše družinske skupnosti, saj mu je Gospod podaril lepo starost. Srečno smo živeli, bil je naš steber. Hvaležni ga nosimo v naših mislih in srcih.

Žalujoci vsi, ki smo ga imeli radi.

»Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi.« (Psalm 23)

ZAHVALA IN SPOMIN

V komaj 67. letu starosti nas je mnogo prezgodaj zapustil dragi brat, nečak, bratranec in sorodnik

TIBOR ŠIFTAR
iz Strukovec 1
(16. 9. 1958 – 15. 4. 2025)

Ob boleči izgubi se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti, darovali cvetje, sveče ter prispevali v dobrodelne namene. Hvaležni smo za izrečeno sočutje in vso izkazano podporo.

28. junija pa bo minevalo že 24 let, odkar potujemo brez marljivega očeta in sorodnika

LUDVIKA ŠIFTARJA
(8. 9. 1926 – 28. 6. 2001)

16. februarja pa je minilo že deset let, odkar se je v morje večnosti preselilo življenje naše dobre in požrtovalne mame, sestre, svakinje, tete, krstne mame in sorodnice

HELENE ŠIFTAR, roj. KUZMA
(16. 3. 1937 – 16. 2. 2015)

Našima dragima ostajamo hvaležni za vso ljubezen in za vse, kar smo smeli od njiju skozi leta prijetnega skupnega bivanja obilno prejeti. Za vse pravimo hvala tudi dobremu Stvarniku, ki nas je po dragima obilno blagoslavljal. Hvala vsem, ki se nam v plemenitih spominih skozi vsa ta leta pridružujete.

Žalujejo in se spominjajo: vsi njihovi najdražji in vsi, ki so jih imeli radi.

»Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo.« (1. Janezovo pismo 3, 1)

ZAHVALA

V 85. letu se je 24. aprila sklenila življenjska pot mame, tašče, babice, sestre in tete

ZLATE OBAL
iz Nemčavec 7

Ostala je praznina v hiši in v srcih, a z nami ostajajo sadovi njenih pridnih, vernih in zvestih rok, kar nam je v tolažbo in pomiritev. Zahvaljujemo se vsem, ki ste darovali cvetje, sveče in v dobrodelne namene, nam izrekli sožalje ter se dostojno in plemenito poslovili od nje.

Žalujoci: sin Danilo, sin Igor z Zdenko, vnukinja Iza, sestra Giza z družino in brat Štefan.

»Glejte, nebesa vidim odprta in Sina človekovega, ki stoji na Božji desnici.« (Apostolska dela 7, 56)

*»Če je Bog z nami, kdo je proti nam?«
Rim 8,31*

100 LET

EVANGELIČANSKEGA ZVONIKA
V BOREČI

	juni	
BOREČA	22.	ob 12.00
(više zvonika)	2025	

Evangeličani in ostali vaščani vasi Boreča Vas skupaj z Evangeličansko cerkveno občino Gor. Petrovci ter občino Gor. Petrovci prisrčno vabimo k posebnemu bogoslužju ob počastitvi visokega jubileja, 100. obletnice postavitve zvonika in nabave zvona. Po bogoslužju bo ob hrani in pijači (prispevek domačih evang.) sledilo še sproščeno druženje.

Veselimo se srečanja z Vami!

Darila

V SKLAD EHO-PODPORNICA:

Ob pogrebu Marije PEILSCHMIDT iz Hodoša 49 so namesto cvetja, sveč in vencev na grob pokojne darovali:

- druž. Kerčmar-Ulen, Budinci 2 – 20 €
- Marikini prijatelji in prijateljice iz petkove kave, Puconci – 40 €
- druž. Herman, Selo 128c – 30 €
- Sofija z druž., M. Sobota – 20 €
- Drago Grabar z druž., Hodoš 70 – 30 €

Ob pogrebu Štefana KORPIČA iz Budincev so namesto cvetja, sveč in vencev na grob pokojnega darovali:

- druž. Bedič, Dolenci 40 – 20 €
- druž. Kerčmar-Ulen, Budinci 2 – 20 €
- druž. Lainšček, Šalovci 210 – 20 €
- sin Štefan Korpič z Marijano, Budinci 23a – 150 €

Cvetka Hari, M. Sobota in Štefan Horvat, Moščanci 57 – ob pogrebu Zlate Obal iz Nemčavca – 60 €

Šarika Perš, Sebeborci 64 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 50 €

Marjan Slana, Gorica 53 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 20 €

Ela Lipaj, Martjanci 37 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 50 €

Natalija Kuhar Tanacek, Motovilci 57 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 50 €

Melita Ciglar, M. Petrovci 1 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 100 €

Ob pogrebu Karela ČASARJA iz Križevca 60 so namesto cvetja, sveč in vencev na grob pokojnega darovali:

- svojci pokojnega, Križevci 60 – 120 €
- Alojz Matuš, Galušak – 50 €
- Alojz Perpar, Križevci 58 – 20 €
- Ignac Kocet, G. Petrovci 80 – 20 €
- Žarko Časar, Križevci 63 – 50 €
- Franc in Šarika Holcman, Ženavlje 22 – 50 €
- Zlatko Holcman z druž., Dokležovje – 30 €
- Jože Kučan, Križevci 20 – 50 €
- Klaudija in Danijel, Križevci 20 – 30 €
- Simona Rafael, Odranci 12 – 30 €
- Melita z druž., Košarovci 1a – 30 €
- Zoltan Kerčmar z druž., Ženavlje 53 – 50 €
- botrina Kovač-Časar, Ratkovci 24 – 50 €
- Ludvik Lutar, Križevci 104a – 30 €
- Marta Farkaš, Moščanci 56a – 30 €
- Edvard Holcman, Neradnovci 23 – 30 €
- druž. Špilak, Križevci 10 – 50 €
- druž. Kučan, Križevci 77 – 50 €
- druž. Malačič, Križevci 56 – 50 €
- druž. Svetec, Ženavlje 23 – 50 €
- Marija Prelec z druž., M. Sobota – 50 €
- druž. Bagar-Ribaš, Ženavlje 56 – 30 €
- Stanko Časar, Ženavlje 59 – 30 €
- Vili Časar z druž., M. Sobota – 30 €

- druž. Časar-Pentek, G. Petrovci 40j – 20 €
- Erika Smodiš, Križevci 64 – 30 €
- Aleksander Časar, Martjanci 16f – 20 €
- Kristjan Časar, Černelavci – 20 €
- druž. Časar, Šalovci 77 – 30 €
- Sašo Lainšček, Križevci 147 – 30 €
- Etelka in Franc Kolar, Moravci 22 – 20 €
- druž. Mežnar, Stanjevci 60 – 20 €
- Aleksander Čahuk, Križevci 95 – 30 €
- druž. Kozic, Stanjevci 103 – 20 €
- Janez Kerčmar, Peskovci 19 – 20 €
- Vlado Časar z druž., Adrijanci 54 – 30 €

Ob pogrebu Józsefa BEDÖKE iz Domanjševca 151 so namesto cvetja, sveč in vencev na grob pokojnega darovali:

- Deni Bedek, Dolenci 75 – 30 €
- Šarika Kalamar, Domanjševci 24 – 50 €
- Emil in Suzana Balek, Šalovci 166c – 20 €
- Ivanka Balek, Šalovci 133 – 20 €
- Tina Bunderla z druž., Šalovci 166c – 20 €
- Joža Časar, Dolenci 32 – 20 €
- druž. Bucek, Bled – 20 €
- druž. Bučar, Grosuplje – 20 €
- druž. Tibola, Domanjševci 48 – 20 €
- Jolanka Šanca, Domanjševci 81 – 20 €
- Dejan Časar z druž., Šalovci 53a – 20 €
- Miha Petek z druž., Domanjševci 129 – 20 €
- druž. Šebök-Nemet, Domanjševci 112 – 30 €
- druž. Bedöke-Časek, Ratkovci 10 – 50 €
- Sandi Bedöke z druž., Otovci 17 – 50 €
- druž. Ozsvald-Sever, Domanjševci 5 – 50 €
- druž. Šanca, Domanjševci 149 – 50 €
- Štefan Kalamar z druž., Domanjševci 117 – 50 €
- druž. Kalamar, Dolenci 13 – 20 €
- druž. Janko, Budinci 36 – 30 €
- druž. Kerčmar, Domanjševci 132 – 30 €
- Irena Kološa, M. Sobota – 20 €
- Alenka Kološa, M. Sobota – 20 €
- Darja Duh z druž., Melinci 23 – 20 €
- Margit Zakoč, Domanjševci 115 – 20 €
- Nataša Kranjec Kuronja, G. Petrovci – 20 €
- Jožica Jakoša, Domanjševci 12 – 20 €
- Emil Pocak, Domanjševci 9 – 30 €
- Aleksander Kranjec, Domanjševci 10a – 30 €
- Elza in Branko Horvat, Domanjševci 135 – 30 €
- Irena Kranjec, Domanjševci 12 – 50 €
- druž. Denša, Domanjševci 146 – 40 €
- Ela Koltaj z druž., Domanjševci 53 – 30 €
- Milan Varga, Dolenci 24 – 50 €
- druž. Jovanovič, G. Petrovci – 40 €
- druž. Kerčmar-Ulen, Budinci 2 – 30 €
- Ida, Bar Metuljček Hodoš – 20 €
- druž. Balek-Cvetkovič, Budinci 7 – 20 €
- druž. Konkolič, Križevci 133 – 50 €
- druž. Zadravec, Križevci 39 – 50 €
- Franc Krajcar, Šalovci 139 – 50 €

- druž. Pasičjek, Voralberg – 30 €
- Sonja in Dejan Beloševič, Avstrija – 30 €
- Jerica Hari, Domanjševci 76 – 50 €
- druž. Szép-Kočič, Domanjševci 56 – 30 €
- Renata Sebök z druž., Domanjševci 101 – 20 €
- Jožica Časar, Domanjševci 83 – 20 €
- druž. Ranfl, Domanjševci 19 – 20 €
- Karel Luthar z druž., Križevci 19 – 50 €
- Jenő Kalamar, Radenci 10 – 50 €
- druž. Počič, Fokovci 3 – 50 €
- Olga Ropoš, Neradnovci 100 – 100 €
- druž. Kardoš, Kančevci 31 – 30 €
- druž. Svetec, Dolenci 9a – 20 €
- druž. Bačič-Matuš, Domanjševci 71 – 20 €
- Vendel Škabe z druž., Domanjševci 27 – 30 €
- Dušan Orban, Domanjševci 30a – 20 €
- druž. Knavs, Dolenci 19 – 20 €
- druž. Kramberger, Domanjševci 94a – 20 €
- Elemir Lepoša, Adrijanci 87 – 50 €
- Štefan in Terezija Škerlak, Vaneča 66b – 30 €
- Etelka Vratar z druž., Domanjševci 95 – 30 €
- druž. Unger, Domanjševci 142 – 20 €
- Marjeta Peilschmidt, Domanjševci 118 – 40 €
- Lidija Sever z druž., Domanjševci 124 – 30 €
- Aleksander Kumer, G. Radgona – 30 €

Emilija Kovač z druž., Adrijanci 77 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 50 €

Darinka Ostrič z druž., M. Sobota – iz hvaležnosti za nudeno pomoč mami Emiliji Kovač iz Adrijanec – 50 €

Suzana Balek z druž., Šalovci 166c – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 100 €

Mercedes Vukan, Prosenjakovci 38 – iz hvaležnosti za nudeno pomoč – 100 €

Janez Gorišek, Novo mesto – darilo – 30 €

Robert Supančič, Slovenska vas 14 – donacija za delovanje – 2.000 €

druž. Makari, Selo – v spomin ob slovesu Danice Varga – 50 €

Gizela Horvat, Nemčavci – v spomin ob slovesu dobre sosede in dolgoletne prijateljice Zlatke Obal, po domače Aranke – 80 €

Ob pogrebu Zlate OBAL iz Nemčavca so namesto vencev, cvetja in sveč darovali:

- Olga Polanšček, M. Sobota – 20 €
- Dušan Grof z druž., Martjanci – 30 €
- Štefan Horvat z druž., Marta in Boštjan, Nemčavci – 50 €
- Breda in Tone Turk, Martjanci – 40 €
- Emil Cipot z druž., Nemčavci – 30 €

druž. Smodiš, M. Toplice – namesto cvetja na grob Karela Časarja iz Križevca – 50 €

druž. Vitez, Tešanovci – ob slovesu Bojana Činča iz M. Sobote – 30 €

Darila

Marija Slavič, Mladinska 20, Radenci –
namesto cvetja na grob Bojana Činča iz M.
Sobote – 30 €

Mira Rus, Kapelska 18, Radenci – namesto
cvetja na grob Bojana Činča iz M. Sobote
– 20 €

Lojzka Lepoša, Slatinska 14, Radenci –
namesto cvetja na grob Bojana Činča iz M.
Sobote – 20 €

Franc Fujs z druž., Polana – v spomin na
Štefana Kuzmo iz Švice – 30 €

druž. Krančič, Veščica – v spomin na Ido
Dervarič iz Veščice – 40 €

Svojci, sorodniki, znanci, prijatelji, sosedje
– v spomin na Šarolto Vučkič iz Rankovec
– 2.050 €

Ob pogrebu Ide DERVARIČ iz Veščice so
namesto vencev, cvetja in sveč darovali:

- druž. Ane Pečelin – 20 €
- druž. Tratnjek Bat – 20 €
- Dušan Dervarič z druž. – 50 €
- Zdenka in Franc Tratnjek – 50 €
- Jože Fartelj – 20 €
- Brigita Pintarič – 30 €
- Zoltan Kovač – 30 €
- Janez in Vilma Malok – 50 €
- druž. Ringlein – 50 €
- Slavko Malok z druž. – 40 €
- Marjan Malok z druž. – 40 €
- druž. Janža, Tešanovci – 50 €
- Robert Sambt z druž. – 30 €
- Ludvik in Jožica Banfi – 40 €

- druž. Pozvek, Veščica – 30 €
- druž. Lončar – 30 €
- druž. Jakiša – 20 €
- druž. Vidonja, Lemerje – 20 €
- druž. Kovač, Petanjci – 30 €
- Erika Pozvek, Tešanovci – 30 €

V SKLAD EVANGELIČANSKEGA LISTA:

Majda Nemec, Kupšinci 49d – v spomin na
Marijo Gomboc iz Murskih Črnec – 20 €

Slavica Keršič z druž., M. Toplice – ob
slovesu Karela Česarja iz Križevca – 30 €

Vsem darovalcem v sklad EHO - Podpornice in Evangelikičanskega lista se iskreno zahvaljujemo.

**»Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«
(Evangelij po Mateju 25,40)**

Evangelikičanska humanitarna organizacija-Podpornica
in

Evangelikičanska cerkvena občina Bodonci
vljudno vabita na tradicionalen 57. humanitarni shod,
ki bo v nedeljo, 8. junija 2025, ob 10. uri v Bodoncih.

Bogoslužju v bodonski cerkvi, ki ga bo neposredno prenašala RTV Slovenija,
bo sledil obred blagoslovitve prenovljene cerkve
in družabno srečanje s pozdravi povabljenih gostov ter skupno kosilo.

Veselimo se srečanja z vami!